

Sygn. akt I USK 161/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
o zadłużenie z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 stycznia 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 11 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 548/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od K. sp. z o. o. w Ł. na rzecz organu rentowego
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 11 lutego 2022 r., III AUa 548/21, oddalił apelację odwołującej się K.
spółki o ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (płatnik składek) od wyroku Sądu
Okręgowego w Łodzi z 25 lutego 2021 r., VIII U 742/20, oddalającego odwołanie
spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Łodzi z 7 stycznia
2020 r. stwierdzającej, że płatnik składek jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu
nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i
Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zaś zadłużenie wraz

z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 156.545,57 zł.

Płatnik składek zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: 1/ czy wobec treści art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm.), z której wynika, że organ rentowy może wydać decyzję o wymiarze składek z urzędu wobec płatnika składek, prowadzenie postępowań, w wyniku których zapaść ma rozstrzygnięcie w przedmiocie osoby płatnika składek, uniemożliwia wydanie organowi rentowemu decyzji wymiarowej, ze skutkiem dla zawieszenia biegu terminu przedawnienia składek objętych decyzją wymiarową w trakcie prowadzenia postępowań o ustalenie kto jest płatnikiem składek dla ubezpieczonych pracowników - przy jednoczesnym braku sporu co do osoby pracodawcy oraz wysokości podstaw wymiaru składek; oraz 2/ w przypadku uznania, że brak wiążącego ustalenia osoby płatnika zawiesza bieg terminu przedawnienia składek, to czy w kontekście brzmienia art. 48 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych okoliczność ta winna być traktowana w kategoriach zagadnienia wstępnego wymaganego wcześniej do rozstrzygnięcia, uregulowanego w art. 24 ust. 5e) tej ustawy, jako okoliczność zawieszająca bieg terminu przedawnienia składek, a to z uwagi na brak wskazania przez ustawodawcę jako jednej z decyzji, których wydanie powoduje skutek w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia składek ZUS, w art. 24 ust. 5f) tej ustawy decyzji w przedmiocie ustalenia płatnika składek.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego oraz kosztów procesu za drugą instancję od organu rentowego na rzecz skarżącego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Warunkiem skuteczności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Takim zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez sformułowanie problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało, i powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wtedy Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” i to „istotnym” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Sformułowane we wniosku zagadnienia nie mają bowiem rangi istotnych, gdyż udzielenie na nie odpowiedzi nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. W przeciwnym razie funkcja podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (trzecią) instancją.

Fakt złożenia przez płatnika składek odwołania od „części” decyzji z 9 lipca 2019 r., tj. w zakresie wskazania płatnika, nie mógł spowodować uprawomocnienia

się decyzji w części ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom przez pracownika. Te dwie rzeczy są bowiem nierozdzielalnym komponentem decyzji zobowiązaniowej. Dopiero prawomocne zakończenie sporów mogło stanowić asumpt do wydania zaskarżonej decyzji. Nieuprawnionym zatem jest twierdzenie skarżącego, że należności wynikające z zaskarżonej decyzji, w przedmiocie wymiaru składek, w przeważającej części uległy wygaśnięciu wskutek przedawnienia. Możliwość wydania decyzji o wysokości zadłużenia była możliwa dopiero po uprawomocnieniu się decyzji stwierdzającej, iż to K. sp. z o. o. jest płatnikiem składek za poszczególnych ubezpieczonych.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]